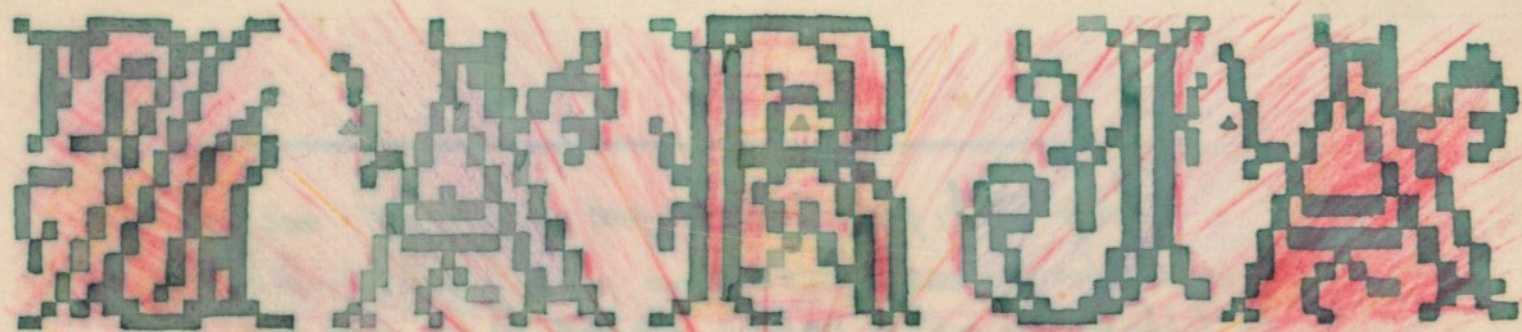

Leto 1938/39

II. Letnik.

Novo mesto, 10. marca 1939.

I. Številka

Dragi!

Pozdravljeni v imenu „Zarje“, ki Vam želi vsem v tekočem šolskem letu obilo uspeha! Decembar je že in pred nami leži še prva številka letopiše „Zarje“, in se ta tako draba in če jo prečitate ^{in ste} da je nekom prišljuna. Torej smo v dobrih treh mesecih upolnili konvoj 16 strani. Poglejmo si lahko prvo številko. En mesec in pol je rabila časa, da je izšla, pa je tako pestra in živa. Druga številka sicer ni tako lepa, pa je debelejša. Upoštevati moramo tudi, da se je leto bližalo koncu.

Poglejmo, kje leže vzroki za letopiše razjavorjenj. Prvi in glavni vzrok je, da prevladuje v konviku prvo in drugo šolci. Od tega pač ne moremo pričakovati kakšnih obilnih dobrih pismenih prispevkov ali, bi rekel, sodelovanja. Večkrat pa bi se lahko nekoliko bolj odpravili, saj so se izmed svojstih oglašili samo širje.

2

Drugi vrak, proti kateremu pač ne moremo nič, je
pumaufkovanje časa. Seveda samo pri volitvah. Drugi bi
pa lahko kaj napisali, če bi hoteli potruditi. Če mi rečeš, uaj
piše za "Zajp", se pa izgovarja, da nima časa. Kadar koli
pa ga pogledaš, uajub to med prstom časom ali pa
med učno uro, bere knjigo. Preteren je rekel o takom
človeku da "uoi in den požiha knjigo, da ule pa ule da
uobene fige."

Pa bo rekel: "Prost čas je za zabavo in počitek!"
Seveda je za zabavo in počitek. Toda ali "Zajp" ni za-
bava. Je, pa se pravo lepa zabava, ki bo se marsikomu
kousitila, če se bo ž ujo bavil. Če bi recimo vrak dan
povelil kakšne četit ure "Zajp", pa bi čez kaka dva,
tři mesece precej napisal, ne? Pa ni treba toliko.
Če uopokui vrak su bit, je že veliko. Največji korist
bo imel vrak sam, ker se s tem uadi o pisanju. "Zajp"
pa ule bo tipala knize.

Pa se bo kdo oglašil čer: "Kajj uaj pa pišem?"
Pesnik nisem, romanos in povesti tudi ne žuam
pisati. "Kdo ti pravi, da piši povesti in romane?"

Oglej si v lauskeu letniku krajvarjeve "Spomine"
ali pa D. Pujate Gjo "Pietep v razvedu" in "Vtolo" in
oba Bombekova potopisa in se to in ouo, pa boš
vedel kaj piši. Kaj ste vecinamua clouma skueeto
in se gotovo spominjate, ko ste hodili na paro,
lichali komužo ali kaj podobnega; ali pa ti so stali
oče ali stara mati priporočevali kaj uenavodnega.
To uopisite, če niste se mikjer broli. Nobeden ne
more reči, da ule more in ule žua pisati. Potruditi
se je treba, kajti brez nič ni nič. "Brez uueje se
se česelj ule obuj", pravi uasocliui rek. In drugi
pravi: "Brez muke ni uoke."

Seveda leži kiroda tudi na meni pomem, ker
 le nisem dovolj bujal. Vendar pa nisem za to tukaj,
 da bom koga priganjal. Jaz se bom in uocem
 nobene ga uiliti, uoj pite. Tukaj velja samo
 dobra volja.

Tu je torej nekaj misli o našem literarnem
 delu v konvikt, o naši "Zarji".

Torej ž veseljem in dobro voljo na del! Že
 kažemo se! Ne moremo se sicer postavljati in ujeti
 s starejšimi, ne moremo pa tudi misliti, da nismo
 nič, ampak imejmo zavest, da tudi mi kaj zmo-
 zemo. Že dobro voljo in strastnostjo bomo dosegli us-
 pehe, ki nam jih bo marsikdo zavidal. Poglejmo
 se za čast konvikta, da bomo tudi mi kaj ponemili,
 da bomo dobili priznanje pred drugimi!

Konviktarji! Na del za čast konvikta!

Urednik

Flak Vinko: "Zarji"!

Loni pric u nam zarjala
 in letos tudi zvesta ti u nam ostala.
 Za lausko zastati uocis,
 se ljubta nam postati hočes.
 Zato se tudi orak uocuo,
 da tebi cim bolj ostegel bo.
 Urednik dela brez pretauka,
 da ti bi ne bila pretauka.
 Pisar pa na vro uot lu ti,
 ker tebi se umdi, umdi.

Črta Branko: Popravni izpit.

junij. Pred gimnazijo je živ, kakor na mavaljenju, ki ga je razbrkala zlobna uoga. Po spričoalo so pili, po plačilo deistmencuega truda. Lini z žalostjo in potitim nmem, drugi zopet z uado, da bodo ti na uorje ali kam drugam, ako bodo priredi donos dobro izpučevalo. Pili so ocliki in majhni, kmečko ali pa najbolj gospodsko in poketno obleceni. Majši so stali tik pred nati in se držali za kljuko, stavejši pa so stali bolj zadržaj in modrovali, gruča je obdajala sladolekajja v beli obleki. Tu melo pa je bilo, kakor bi deset vojev čebel ikab mesta, kjer bi se oredli.

Zdaj so se oni pri vratih zopetili. Vrata so se odprla in gimnazija se je strčila. France in Janez sta bila drugprotelca in ubrala sta jo v dolgo naditropje v svoj razred. France je bil potrt in žalosten. Janez ga je tolažil: "Kaj boš tako klavemu, francosko in zemljepis boš imel, prirodopisa pa ne. Belin je bil res nekoliko slabe volje, ko te je izpučeoval, pa je vendar dobra duša in ne stane rad." Toda to je le malo potolažilo Franceta. V dvornih je bil, ali bo padel, ali bo imel dva izpita. Noj, pa saj bo kmalu zvedel...

V razred je stopil razrednik, Vrohani je imel top izpučeoval. Položil jili je na kateder, pogledal s trogim očesom po razredu, potem pa profesorško rewu dejal: "Lakor ste si postlali, tako boste tudi tuzali. Sedaj boste dobili izpučeoval, ki so vam nekako ogledalo, v katerega se pogledate in se vidite kofi celo leto nazaj.

brail in opominjal neu Vas; pri nekaterih je žalostno, pri drugih pa žalostno ne. In zadujim svetujem, da zapustijo to kidoarjo, ki ni za nje, saj je se dovolj drugje poklicev. Drugi pa, upam, da boste zvesto stopali proti cilju in da se bomo dolgo leto hopt nidele."

Nato je delil izpničevola in izvestja. Ni tro so vi stekli k tistim, ki so prvi dobili izvestje, da se čim prej "ogledajo v vojem ogledalu." Janex se ni uotil. France je imel izpit iz francosčine in zemljepisa. Pa tudi Janex ni bil brez "mordeje." Iz zemljepisa so mu priolili izpit, kej so ga pač nualali ka preubhiga. No, Janex si tega ni quol preoć k neu. Doma mu se bo treba toliko delati med počitnicami, je dejal sam pri sebi.

Franceta pa je bila očja žalost. Zjokal bi se bil, da ga ni bilo sam med tovarni, o katerih je vedel, da bi se mu smejali. Saj so mu se vedno bule fakor utue mulke okoli ntes stroge očetove besede, ki mu jili ni samu enkrat ponovil med tolikim letom: "Toliko si že pameten, da veš kje si in tudi zakej si tam." Če se znoret, pusti. Niče te ne bo ilil. Saj je doma dovolj dela. In mudi? Blagoslovila ga je preden se je poslovil od doma. In kollar ga je ona pouila in opominjala naj se uči, se ni mogel vždušati volj. Ko se je v šestu leta poslovjal od nje, ji je v vojem neu obljubil, da bo odličnjak. In zdaj ga ima, odličnjaka, "fabianega". Kako se bo upal stopiti pred njo in pred očeta ter povedati: "Nisem izclal, popraviti bom moral med

počitnicami."

Tako je premišljeval France svojo uodo in unečo, dokler ni razrednik razdelil izpiseval in uedil drugili stvari. Zabitek in klavereu je popustil razred uedtake, ho so^{te} uedtakei uje gori soucenice nucejli in Zabavali.

Popoldne ita ita k Francezom domov, Ko je vlak priropihal iz semiškega predora in ita zagledala Belo Korojo, svojo ožjo domovino, rto lepo, odelo v popoldansko soluce, ki je tožalo rto poku-jino in dajalo rtoni pa orenu ovelo in lepi doli: ni največjo krasoto, ho ita zagledala kraj, kjer ita preživela svojo najlepšo otroško dobo, je tudi Franceza popustila zabiti in spomin na, čerke in obučboval je krasoto svojega rojstnega kroja.

(Nadaljevanje prihodnjice.)

Filozof: Slovo od doma.

Bilo je zgodnje jutro, ko sem vstal. Pojedel sem zajtrk in se odpravil ven, da se enkrat pogledam prelepo Gorenjsko in si vtičem o spomin ljube domači kraj.

Karavante in žuljske stope so se svetile v ozračju jasnemu soncu in mežale. Čim dalje sem jih gledal, tem lepše so se mi zele. Nato sem pogledal še havo, ki je dala svoje orlovske in o sončnem svitu se je leketala, kakor nekdo je ženo. Ja pa sem itel nepremično in gledal zdaj gore, zdaj havo.

Gorenjsko, sem

Tedaj šel iz cerkvice na ležanje hitre po-
neje. Podiral se zbrane glave in ^{pri} njej mi je postalo tež-
ko, ko sem se spomnil, da se tam moral posloviti
od preljube domaće hčre in domačega kroja. Vse
nerece ne bom videl gna in tihot domačih po-
vor. S težkimi koraki sem šel zapet domov.

Kuolu sem moral na postajo in žalosten sem
pustekoval stoka. Ko je poldrval, sem vstopil in
krogi okrog zadnjikat gledal domači kraj, dollee
mi ni izginil iz pred oči. Kuolu sem bil s dol-
gocami kobiljani in pristopil sem na dolejški vlak,
ki me je pripeljal v novo mesto. Štopil sem in šel
v kavarno in si mislil: "Kdo bo živel v tem zidovju?"

Počasi sem se privadil, vendar pa mi u-
hoja spomin še umogokrat po lepi Gorenjski.

8
Stojan Joško: Spomini

Oh, ta sladki kostanj.

Jeruskega meglenega jutra smo se zbra-
li osmourolski paglavci z steganimi knjigami
in torbicami brez uvarov, ali pa z velikimi
lyknjami na rudi torbičinega platna. Težko bi
kdo ugovarjal, kakšna kava je bila torbica prvotna.
Tie brez izjeme so bile umazane od ilovice, kar
so že marsikdaj odločile mnogo med nami in
Meuškimi paglavci.

Zbrali smo se skoro do tuceta na ovem,
uato pa smo med človeku podobnim govorjenjem,
pocasi odumli proti soli. Tisti smo se mladostne do-
tole, ko se je dve leti starejši tovarš ustavil in
dejal: "Veste kaj?" Jaž sedojše ne grem o solo; nalašč
ne. Včeraj me je učitelj po uveljavljeni navadi, zato
grem rajši na Crilje po kostanj, kot pa o solo. Kdor
hoče iti z menoj se ne bo keval. Zelo dobro se
nam bo godilo. I sabo imam žveplenke, o gozdu pa
mislím da se bo dobilo kaj suhe brite, da si bomo
zakurili in spekli nekaj perist kostanja.

Takoj so se tuje ponudili, da gredo z njim.
Jaž sem se odlašal: "Kaj, če bi učitelj zvedel kam
sem tel. To bi žopet padalo." Po moji je uicer pat-
lica zelo redko kedaj plevala, zato pa sem imel
temu večji strah pred up. Rednjic sem se odločil.
Pristopil sem k onim štirim, uato pa smo šotli
s cete uavreber. *

Na Criljah je bila kostanja dovolj. Ko smo
prišli tja, smo ga z veliko ruvo nabrali o hoke.
Tisti, ki je dal tako pameten predlog, je nabral precej

Dijaška Marijanska
kongregacija
v Novem mestu

9

kup vejera in ga razgal. Hitro smo nabrali polne
klobuke in jih pinesli k plapolajočemu ognju.
Povedli smo ob njem in prebivalci in pretevali
zapeljivi satež, ki nas je zapeljal, da nismo šli
v soto. Ako je kateri dobil sivo satež, ga je
treščil svojemu sosedu v glavo. Napodeni se
veda ni tega spravil v žep, temveč mu ga je
zabrusil nazaj. Tako smo se zabavali, dokler ni
bila žerjavica priprava za peko. Tedaj je
eden pobral kol razkopal ogenj in strel
v žerjavico svoj kostanj. Ostali smo ga urno
pomnili. Lepo je bilo poslušati, ki pokanje,
ki ga je povzročal kostanj. Za vsakim pokom
je kostanj odskočil iz žerjave in markdalj
podel komu v obraz. Dotični ga je urno pobral,
ga olupil in ga z zadovoljstvom pohrustal.
Nazadnje smo vsi kostanj pobrali iz ognja.
Pri tem je imela glavna vloga moč. Kdor je
bil dovolj močan, da je odprnil svojega tova-
riša je dobil več kostanj, ker ga ni mlačno social.
Pri pobiranju pečnega kostanja so padale bu-
čke po glavi in hrbtu, ali pa komur je puletelo.
Tako smo se zabavali skoraj do poldne.
Opoldne pa smo šli z okroglimi tetrski domov.
Meu je skrbel samo običajen z učiteljem. Na
več pa učitelj o tem ni izvedel.

K. w. Petru.

Pol ure koda od moje rojstne vasi se dvi-
ga vedno visok hrib, Pogorelec imenovan. Na

njegovemu vku se dviga cerkva w. Petra, ki je vidna malone po vsej Dolujski.

V juniju mesecu, ko je pri cerkvi praznik, se Lbero potožim kmetje na gori, da se pri poročajo Bogu, kateremu so po svojem mnenju tukaj bližji.

Lansko leto sem se tudi jaž podal na to prosočenje. Ljutraj ob sedmih sem bil že na poti. Kramo je bilo hoditi po uglajeni stezi med rono travo in cvetočimi rožami. Ptice, ki so se bile že prebudile, so veselo prepevale, letajoč med vedno zelenimi smrekami. Protorua sem dohajal božje potnike, ki so šli proti w. Petru. Počelavil me tu in tam kakkega žuauca in odhitel dalje. V vasi Podkosti, ki leži tik pod Bogorelcem, me zavil v hrib. Kmetje so les tukaj skoraj popolnoma izsekali. Lato se tu nijsi sami pustiti laži. Nekoliko višje pa me zagledal gladke stoletne buke, med katerimi se je vila telefauška žica iz šotške kakor kak dolg črn las.

Nekoliko pod vrhom, tik ob stezi zija ožek, toda zelo globok prepad. Pohal sem kamena, ga vrgel v globlino in poslušal ropot, ki je prihajal iz prepada. Pročeta je kamen silno ropotal, ker se je odbijal od skal, nato pa je polagoma utihnil.

Po dolgem času sem slednjič prišel na vrh. Tu stoji kočevska vas Topla reba, ki ima svojo občino in dve cerkvi. Ena cerkev je židanska v čudnem slogu, kakor vse kočevske. Krita je radi pomaužkanja opete z deskami. Na gubnu

nad vajo pa se dviga druga, zaradi starosti skoraj črna cerkev; sv. Peter. Ob stezi, po kateri se pride k njej, rastejo obilni gumi hrnja, o katerem so obli-
kajski Kočevarji vteli na lažju dva oona.

Pri cerkvi se mi je odprl hladen razgled. Od tu sem videl vasi in mesta kakor na dlani. Videl sem novo mesto škafiteljske cerkve, ki se je bleščala v soncu. Na severu so se leske tale zamežene Kavavauke, Triglav in še nekatere gore, ki jih pa nisem poznal. Skoraj navpično pod mano sem opazil Lužembek & Doornom in drugimi okoliki mi vami.

Med mojim zavestnim opazovanjem se je nahajalo že mnogo romarjev. Iz Tople rebi pa je prihajal lužemburški kaplan & dva ministra. Nato pa je bila naša pri oltarju, ki je bil se-
ždan nad prepadom. Po naši sem šel pri Kočevarjih kos pečenke in nekaj „odpuškov“ in od-
šel v opolclanski ročini domov.

Suštaršič Janez: Pobožni čevljar

Mi otroci smo nekoga jekuskega popoldne u-
reli na pod velik kup koruze, da jo bomo zvečer
ličkali.

Po večerji smo poradli okoli kupa domači, moja
dva bratunca in sestrična, in pričeli ličkati. Med de-
lom so nam stara mamo pripovedovali razne po-
vesti. Ena bom tudi jaž tu povedal.

Nekoč je živel zelo pobožen čevljar, ki ni v
vsem svojem življenju storil nobenega greha.

Ko je šel reke nedelje k mami na svojo podružni-
co, ni bilo na čolnu zanj več prostora, da bi se prepešal.
Zato je pogrnul na vodo svoj plašč, stopil na njega
in plašč ga je obdržal na površini. Tako se je prepe-
šal na drugo stran reke.

Med mami sta stala na oltaju angel in hudič,
oak na eni strani. Angel je zapisoval dobre, hudič pa
hudočne ljudi. Angel je pisal v bele, hudič pa kar na r-
paliko kožo. V začetku sta imela napisanih oak pobožni-
ci. Ker pa so se dobri pomešali s hudočnimi, so se še oni
pokvarili. Samo še pobožni čevljar je ostal Bogu svet.
Hudočnik pa je bilo toliko, da jih hudič ni imel
kam zapisovat. Zato je nategnil kožo, pri tem pa
se je udaril po nosu. Tedaj se je kamejal tudi
čevljar.

Ko je šel domov, je pet položil plašč na vodo
in stopil zanj. Toda tedaj ga plašč ni obdržal na
nhi in čevljar je utonil.

Simon Gregorčič: *Krka*

Krke tike in mirne
valčki mali
priumeli so k obali.

Na obali jaz sem stal
in valčke male k sebi zval

Pa opazajo me,
če je še dolga pot do lave.
Dolga, dolga je še,
jim odgovorim.

Oni se porlove in odidejo,
da čim prej do hane pridejo.

Šteli so in imigrali,
a jak semšel ka nji mi ot obali.

Zopet me zagledajo
in se porlovi jo
ter usno naprej hitijo.

Ko so do hane privestali
so se v njene valove zagledali.

Im od takrat jik mi bilo
videti uat vodo.

Hönnigman Viktor: Izlet v Zagreb

Ko sem prišel na koncu šolskega leta domov
v Toplice, sem Goedel da bodo ili učenci ouar
ne iole na izlet v Zagreb. Posit semšel učitelja,
če me sprejmejo v svojo družbo. Učitelj je bil s tem
Zadovoljen in mi je rekel, da naj dobim še koga dru-
gega. Goedel mi je tudi, da bomo ili z avtobusom
g. Kosa iz novega mesta. Dometili smo se, da bi
bomo ili s juna. Vožna je stala 40 din, za katere
mi ni žal.

Dau pred odhodom smo si pripravili ovak svoj
nakupnik in ga napolnili z raznim priborili.

Drugo jutro sem se zbudil že ob 4. urah. Polical sem tudi kratek, ki je hodil še v osnovno šolo. Kdo so izpila mleko, katerega nama je pripravila mati. Nato wa šla na khalice, kjer wa zagledala velik in lep avtomobil, ki se ga je hot konvoj nagnal. Ko wa vstopila, sem zagledal dva moška, ki sta iz gimnazije. Kmalu nato je prišel učitelj in nas prešel, nato pa smo odšli proti Novemu mestu.

V dobre četrt ure smo bili v Novem mestu, kjer si je človek nakupil kucina, nato pa smo zopet odšli naprej. Kmalu smo prišli do Sentejneja, kjer smo se malo ustavili. Ko smo se malo oddaljili od Sentejneja je dvema učencema prišlo slabo in morali smo se ustaviti. To se je reklo ponavilo, kmalu smo bili v Kostanjevici, kjer se je prepetila nekemu učencu neneca. Vlaknil je prst med vrata, tedaj pa jih je človek zapel, da je nekemu učencu, da bi bil pri. Toda zdravnik je bil v bližini in mu rano zdržal. Nato smo prišli do La Motre, se tam malo odpočili in šli zopet naprej. Tako smo v kratkem času prišli v Zagreb.

Najprej smo šli v živalski vrt. Tu kaj smo si malo potolačili lakoto medtem, ko je šel učitelj k nekemu g., kjer je dobil potrdilo, da imamo pravo vstopnico.

Prišli smo do "vrtarja". To je bil velik yao medved. Ko nas je zagledal, je zatulil in z njim vred vse živali. Vrtal je velik krik, da nas je bilo groza. Tu je bilo tudi več drugih nedvedov, kakor beli, malajski in še drugi. Nato smo prišli do opic, ki so bile v velikih omreženih prostori, kjer so bile tudi gugalnice. Nekateri so ska kake, druge so se

gugale, a nekatere so ležale na tleh. Šli smo naprej in
šli do stana, ki je bil odvetam in je hodil povsem
živalikem vrtu. Pole so tudi še rakne druge živali, ka-
kot kamelo, (en) me ter visoki konjčki, levi, tigri, risi,
koze, volkovi, jeleni, bivoli, rakne vodne živali, ptice,
tako tudi papige in druge. Ko smo si vse ogledali,
smo odšli na kosilo, ki je bilo že pripravljeno.

Po kosilu smo šli na aerodrom. Tukaj nam
je nek oficir razkazoval letalo. Ko smo si ga ogledali,
se je to letalo dvignilo in odletelo proti Italiji.

Nato smo šli na pokopališče Mnogoj.
Na tem pokopališču so večinoma same grobnice.
Ko smo si pokopališče ogledali, smo šli še malo v
mesto, nato pa smo se šli pri avto buse in se
kmalu usedli, šofer je pogledal avto in kmalu smo
odšli po ravni cesti proti Brežicam. Tukaj smo
se ustavili pred vojno hišo podprefekta Lave. Šofer
se z njim malo pogovarjal, pa so se morali ločiti.
Nato je šofer šel po prašni cesti proti Toplicam.
Tu smo se ustavili in bahvali g. učitelji in šoferja,
ker odšli val na svoj dom.

Preizkušnje duš.

A: „Ali verjameš, da se duše selijo iz živali v ljudi in v obo-
be?“

B: „Seveda verjamem!“

A: „Kako? Da verjameš tako budalovit!?“

B: „Pred tremi leti sem ti posodil tvoj jure. Takrat sem bil
gotovo še osel.“

Vzrok

„Papa, zakaj pa imajo vse knje liže v oči?“

„Zato, da se gospodje samoteji počasi na to privadijo.“

Moja Zlaka

Pri kratih na Primorskem.

V sklopu menda se, da zahodne meje naše države niso narodne, ampak take, kakor jih je volja kulta ali ne narodov, ki nikomur ne priznava. Zato mnogo naših bratov, ki govorijo iste jezik, in jim je ista kultura, se odločijo, da gredo pod kulta tujcev, kjer in kje, pa po omizlati volodi, katere mo delajo mi. To so naši bratje onkraj Karavank na Slovenskem in onkraj Julijskih alp na Primorskem. O teh podjizidnih, pri katerih sem bil v letih početnicah, vam hočem pogovoriti nekaj besed.

Solsko leto 1937/38 je bilo končano. Vrnil sem se domov na počitnice. Tu sem zvedel veselo novico, da bom šel k sorodnikom v Italijo. Lahko si mislite, s kakšnim veseljem sem sprejel to vest, saj to je bila moja stara želja, ki se pa do zdaj ni uresničila. Začel sem se pripravljati za to potovanje. Pripadalo mi je, kakor sem si mislil. Moral sem hoditi od uroda do uroda, da sem dobil dovoljenje za prekračanje meje. Da je to v prvi & veliki stiski, mi ni treba menda povedati. Končno je prišel tisti nestrešno pričakovani dan, ko sem odpotoval. Bilo je to v ponedeljek 4. julija 1938. Potoval nisem sam, ampak z neko družino iz Brežic, ki je šla v isti kraj, kakor jaz - v Trst. Ustavili smo se samo v Ljubljani, kjer smo si pri Putniku preskubili razne listke do Trsta in nazaj, nato pa smo s prvim popoldanskim vlakom odšli proti Rakovcu in po nekaj minutni vožnji smo prišli v Postojno, prvo postajo onkraj meje. Že na prvi pogled človek pozna, da je v tujini. Tuji napisi, drugačne uniforme uradnikov, vse to pravi, da je ta druga

dižava. Najbolj, kar me je tu zanimalo, so bili ob železniški progi
stojeci železni drogovi, ki nosijo v zraku ničesar žive omrežje,
kakor ga vidimo pri cestni železnici v Ljubljani. Nami bilo tega
nemisljivosti ali celo koga prebiti, kaj vsi to pomeni;
ta koj sem vedel, da je to električna železnica. Kakor je
znano, Italija nima preuoga, zato si je morala po-
mogniti na drug način - z elektriko. V zadnjih 10 letih
je elektrificirala skoraj vsi glavne proge in tako reče
to važno prevoznice. Res je bilo to delo v zvezi z velikimi
gigantskimi stroški, ima pa tudi velike prednosti. Človek
lahko mirno gleda skozi okno, ne da bi se mu bilo
klopa bati, če da bi dobil kako iskre v oko.

Ker smo morali čakati 2 uri na železni, so nam, na
naši veliko začudenje, dovolili iti v mesto. Pred leti namreč,
ni bilo dovoljeno potnikom, da pustijo čakaalnice, udaj pa,
odkar so se naši odnosači z Italijo dogajali, se pozna to
tudi na meji. Postojna je manjša mesto, ki se razlikuje od
naših mest v tem, da ima lepe asfaltirane ceste. Drugače
ni nič posebnega. Slovinsko se neba sliši, dasiravno je blizu
meji. Nekako ob 5^h smo se odpeljali z električno železnico,
proti bližnjemu cilju. Kakor zunanjost, tako tudi notranjost
železnice vseh vožnj, kaže veliko udobnost. Tu je tako bpo
in vožnja tako mirna, da ima komur po želji vanje vo-
za. Človeka zadržuje v panji. A nisem spal, ampak sem
pozorno motil kraj, ki so z veliko naglico preteja-
li za nami. Z žalostjo v srcu sem čital na postajah pa-
čena po italijanskem jeziku prikopna slovenska imena
in s studom sem pomislil na to, kako uničuje on
to kar je slovenskega. Čim bližje smo bili našemu cilju,
tem večje je bilo moje breženje in vedno temnejše mi
je bilo pri srcu, ob mislih na svoje, ki ga bom kmalu
uzel. Nečujno je prišel tudi ta trenutek. Naenkrat, ko smo

prišli sta ovinka, um zagledal v daljavi tež mejno morško
gladino, ualiki žitu na polju, ki valovi v lahmem pulanju
vetra. Kako čudovito, kako nedopredljivo! Čim bližje
prikazali, tem veličastnejše je bilo pred nam, in
joč nam no najo lepoto ob zaka jajcem sonca.
ualih tatk in pamtor je zalo bratke, in
slovensko, počasi joče morško gladino in
jari.

Polagoma se je spuščal vlak k morju, ki je težalo
globoko pod nami. Se nekaj minut - in vlak je zavo-
til na glavni kolodvor, v Pistu. Naš cilj je bil dosežen
in s tem je bilo tudi konec naše dolge, a prijetne poti.

(Nadaljevanje prihodnjice)

Kerurc Motija

Kriva prireda.

(Kresničev dogodek.) - Smarjeti pri N. m.

Bilo je nekega poletnega dne. Sedel sem v muci pod
jablano in čital knjigo. Tedaj sem zaslišal ž žvi-
žnj njive neko vpitje. Na njivi sem zagledal dve
ženi, ki sta se prepirali. Vprašal sem brata, ki
je stal pred hišo in se smejal ženski mu prere-
kanju, kaj to pomeni. Povedal mi je, da je
žena, ki je šla mimo njive po poti in so jo
zvali Stajerka, rekla oni na njivi tatica. Za-
li sta se kregati in duaga ji je zagrozila, da jo
bo tožila, zaradi izrečene žaljivke.

Dруги dan sta se uopotili na roduče. Za-
pucjo so morali iti tudi naš oče, ki so tudi
širali prepir.

Prišel je dan obnavljanja. Že na vse zgodaj sta

hiteli na sodiše, tožiteljica in obtoženka, vaka
svojimi prčami. Ob 9^h je bila oba onara. Tožitel-
jica je povedala sodniku, kakšno žaljivka
je bila v obtož. Sodnik, priča obtoženko,
to res. Ona pa odgovori, da nupa pric-
la, da to ni res. Sodnik je prišel, kiž in dve
je postavil na mizo. Kajerka je pri-
šla in tožiteljica je izgubila tožbo.

* * *

Bilo je ravno čez en mesec. Pri nas smo najeli
nekaj žanjic. Med njimi je bila tudi ta tožarica
Kajerka. Menadoma vže Kajerka upi se, in dvi-
gne prve tri pesti desne roke, in majočeta žanjice
kude. Nato odide takoj domov.

To je ponovljalo vsak mesec, ravno na isti
dan, ko je prišla po krmu. Ti ljudje so se je
izogibali, dokler ni nekoga dne venadoma u-
mrla.

To je očitu dokaz, kako Bog kaznuje take,
kateri ga nikoli ne spoštujejo, ali pa ga po hišni
kličej za pičo laži. Pri ljudeh ostane to skuto,
toda pri Bogu, to ni mogoče.

Dva brata

Kmet je gural ovelo v mesto. Na pot mu začne vrgati.
Dva postopača sta se hotela poučevati iz kmeta in sta
mu dejala: „Ali ne sliši, da ti ovel žliče?“

„Kaj ne ne žliče,“ je dejal kmet, „on le vpije od venčja,
ker je zagledal dva brata.“

*

»Gospod Kozarmanik, stoji vaš strop že dež! Dolej bo
se to bržalo!“

»Kome sprašujete? Sem nam jaž nemenski preloh!“

» Goodi mi sto dinarjevo!«

» Jh nimam.«

» Kaaj? Saj si rečej, atel, da imaš denar, kot
peka!«

» ... li imam saj peka?«

Uganda.

Do - ti - bio - no - je - za - ce - ... - z - no -
- ti - ti - no - ce - no - bo - ti - sta.

Če zloge prav razvstis, dobiš narodni pregovor.

Uredniške misli. Torej vendar, si boste mi-
slili, to tudi dobili. Lajp^o o vste. Res je. Dolgo niso jo ča-
kali in zato niso jo udaj tem bolj veli. Že večjim veljim
jo peka in in lepša in nam zdi. Čim več tuda, tem
lepša je plačilo. Manikato nro nro iztrovali za, Lajp^o,
pa nobene nam ni žal, nobena ni zgubila na.

Veliko potrovalo raduje. Tudi, ki je iztroval čas za pisa-
nje. Tudi uvelovna stvar in vsi ^{trajski} pakte, ki, olepiševajo, Lajp^o,
so njegovo delo. Olegati pa moramo pisatelja iškata, ki
tudi, Lajp^o ni priznavašal in na več mestih otikal vop
pste vmes. Tudi s hito se pouča ta števila, pa je žal ni
uvelitel noben denar vnetar, ampak sem jo dobil od tova-
riša A. Jureič-a

Kakor je razpočnati iz voda, sem računal, da to iz-
šla, Lajp^o naj pod Božičem. Toda razmere so se takrat tako
izmenile, da je bila dokončana vse udaj o mance.

Če to L. števila izšla, ne vem. Jaz nimam časa in se ne
bom ukvarjal z, Lajp^o. Zato pozivam, naj se potudi za
vso to dolgo, česar tretje tole; saj je bil tudi lani tretje-
tole med mi. Toda, da bi, Lajp^o zaspala. Saj ni
treba, da bi bila obsejana, da nra moj Istriani, Polje u-
laj tot nič. * Vrokopien; in vsi okraski, ki olepiševajo...

Uredil: Lora Francič

Pisal: Flek Vinho